

Αὐτὸ εἶνε τὸ θεῖον τῶν ἀναμνήσεων φῶς, ἅμα τῇ ἐκλείψει τοῦ ὁποίου ἀποκαλοῦμεν μεμφιμοίρως καὶ θεωροῦμεν οἱ γνῆσιοι πλάνην πᾶσαν προγενεστέραν εὐδαιμονίαν ἡμῶν. — Καὶ εἰς τὴν ὄψιν τοῦ παιδίου ἐνσαρκοῦνται αἱ γλυκύτεραι ἡμῶν ἀναμνήσεις. Ἡ μαύρη σκιά τῶν ἐπιγείων δὲν ἀμαυροῖ τὸ οὐράνιον φῶς τῆς φυσικῆς ταύτης εἰκόνας. Τὰ πάθη ἡμῶν καὶ αἱ φροντίδες, νωθροὶ ἔρωτες ἢ ἄγρια μῖση δὲν

διέστρεψαν τὰς τρυφεράς ταύτας ψυχάς. Ἐντεῦθεν εἶνε διδακτικώτερον καὶ παιδαγωγικώτερον τὸ ζητεῖν παρὰ τῷ ἀνδρὶ τὰ ἴχνη τῆς παιδικῆς αὐτοῦ ἡλικίας ἢ παρὰ τῷ παιδί τὸν μέλλοντα ἄνδρα. Διότι, τί ἄλλο εἶνε οἱ σημερινοὶ ἄνδρες παρὰ διεφθαρμένα παιδιά; Δὲν προχωροῦμεν, ἀλλ' ὀπισθοχωροῦμεν δυστυχῶς ἐν τῷ βίῳ, τὸ δεῖδανικὸν τῆς ἀνθρωπότητος κάλλος εὐρηταί παρὰ τοῖς παισὶ.

Καὶ τὰ παιδιά ταῦτα, Σὺ ὦ συμπαθεστάτη τοῦ Ραφαήλ μεγαλοφυῆς, Σὺ καὶ μόνη κατάρθωσας ν' ἀπεικονίσῃς! Αἱ καλλύνουσαι τὰς γραμμάς ταύτας ἀγγελικαῖτων δύο παιδίων προτομαὶ ἐμπνέουσιν ὅλην τὴν χάριν τῆς ωραίας ἡμῶν θρησκείας ἐρμηνεύουσαι ἅμα τοπνεῦμα

τοῦ γλυκυτάτου ἀρχηγοῦ τῆς, ὅτε οὗτος ἀποτεινόμενος πρὸς τὴν πάσχουσαν ἀνθρωπότητα ἔλεγεν „*Ἄφετε τὰ παιδιά ἔρχεσθαι πρὸς μέ, καὶ μὴ κωλύετε αὐτά· τῶν γὰρ τοιούτων ἐστὶν ἡ βασιλεία τοῦ Θεοῦ*“*).

— Εἰς τὸ μαρτυρολόγιον πολλῶν οἰκογενειῶν εἶνε ἀναγεγραμμέναι ἐποχαί τινες δοκιμασίας, καθ' ὅς ὁ ὅμιλος τῶν οἰκείων ἀρέσεται ὑπομονὴν καὶ καρτερίαν ἐκ τοῦ ἡθους τοῦ σεβαστοτέρου ἐν τῷ οἴκῳ προσώπου. — Τίς ἐξ ἡμῶν, ἐν στυγμαῖς μαύρης ἀπωλείας ἢ ἐπικειμένου κινδύνου, δὲν ἠτένισεν ἀέλπιδος ἢ περίφοβος τὴν μορφὴν σοβαροῦ πατρὸς καὶ δὲν ἠντλησεν ἐκ τῆς ἀνδρικῆς αὐτοῦ ἀξιοπρεπείας παραμυ-

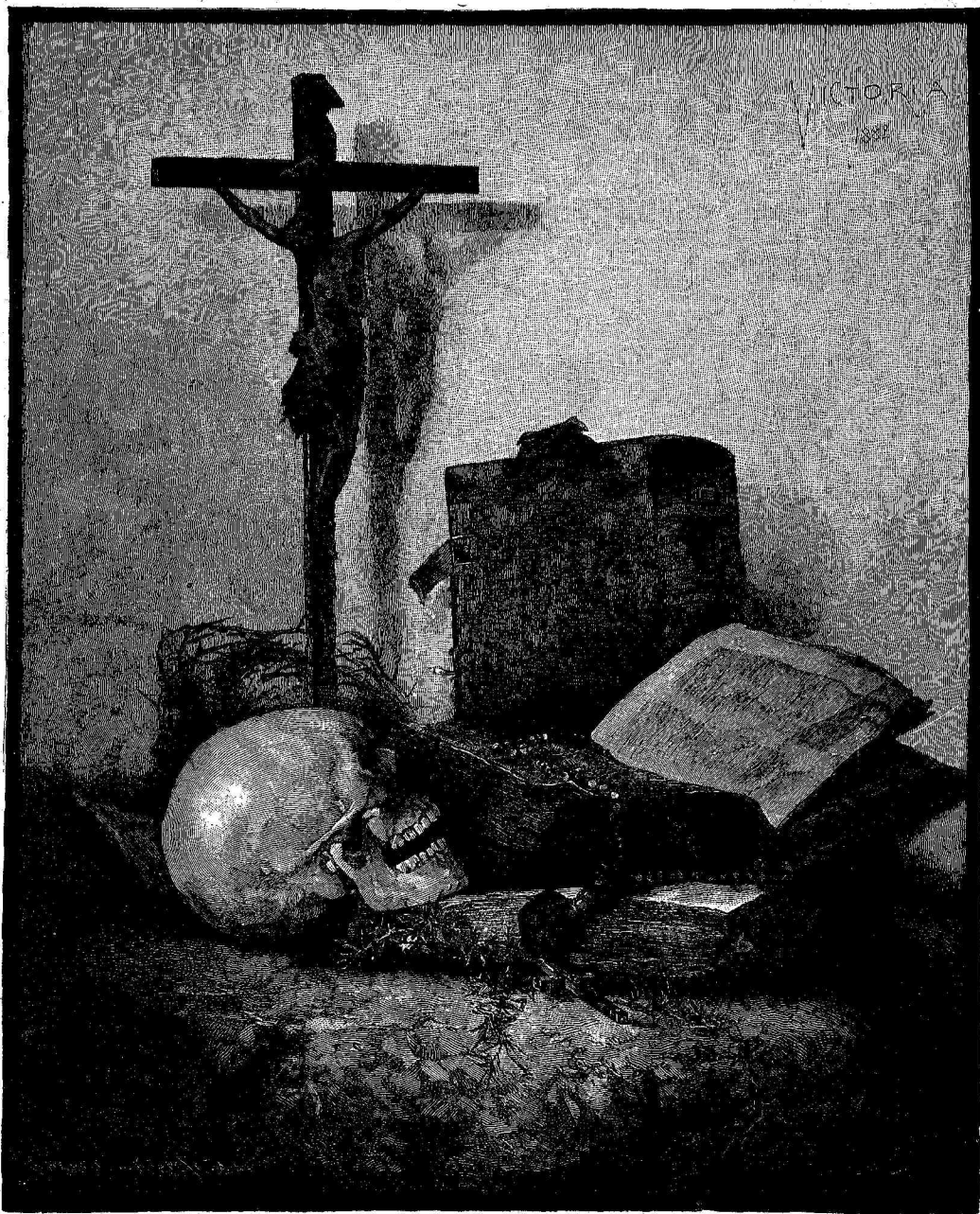
θίαν ἢ θάρρος; Ἄν τὰ ἔθνη δὲν ὑποβάλλονται πάντοτε καὶ καθ' ὅλα εἰς σύγκρισιν πρὸς τοὺς οἴκους καὶ τὰ άτομα. συνταυτίζεται ὅμως εἰς ὀρισμένας περιστάσεις ἡ θέσις ἐκείνων πρὸς ταῦτα, οὐδὲ ὑπάρχει ὁ ἀρνούμενος, ὅτι τὸ ἡμέτερον Γένος ἐν καιροῖς χαλεποῖς παρέσχε καὶ παρέχει τὸ συγκινητικὸν θέαμα τεθλιμμένου οἴκου, καὶ τοῦτο, διότι αἱ οἰκογενειακαὶ ἀρεταὶ καὶ παραδόσεις δὲν ἔπαυσαν ἱστορικῶς

λατρεῖσθαι καὶ ἐν ἀνάγκῃ χρησιμοποιοῦμεν παρ' ἡμῖν. Ἐχει πράγματι ἡ δυστυχία ἰδιόν τι, συνεκτικὸν θάλλος καὶ ἀφθονεῖ εἰς μεγάλα διδάγματα. Ἐνομίσαμεν κατὰ ταῦτα καὶ ἡμεῖς, ὅτι ἀνταποκρινόμεθα πρὸς ὑψηλὸν τι τῶν ἡμερῶν τούτων αἰσθημα δημοσιεύοντες ὡραιότατην εἰκόνα τοῦ ἐστεμμένου πατρὸς τοῦ ἔθνους μας. — Δὲν εἰμεθα ὀρφανοί· ἀεὶ ἐγκαρδιώσῃ λοιπὸν ἡμᾶς ἡ ὄψις τοῦ Βασιλέως τῶν Ἑλλήνων!

— Ὅσα ἡ ἀνθρωπότης ὄνειρα καὶ ἄλλα φανταστικά ἐπινοήματα δὲν ἐπρόφθασε σὺν τῷ χρόνῳ ν' ἀποκρυσταλλώσῃ εἰς καθαρὰς θρησκευτικὰς ἰδέας, ἡθέλησε κατ' ἄλλον τινὰ δογματικὸν τρόπον νὸ οἰκονομήσῃ, καὶ ἀπομνημονεύουσα αὐτὰ παρέδωκεν

ἀπο γενεᾶς εἰς γενεάν. Οὕτω βαθμηδὸν καὶ καθ' ἕξιν ἐλάβεν ὑπόστασιν ὁ μῦθος, ἡ πλουσιωτάτη αὕτη πηγὴ φιλολογικῆς καὶ καλλιτεχνικῆς παραγωγῆς.

Ὁ διάσημος τῆς „Σχολῆς τοῦ Μονάχου“ ζωγράφος Bodenhause, γνωστὸς ἤδη εἰς τοὺς ἡμετέρους Ἀναγνώστας ἐκ τῆς εἰκόνης τῆς Ἡρώς καὶ τοῦ Λεάνδρου, ἐπέχειρησε νὰ παραστήσῃ τὴν προσωποποίησιν τῆς ἰδέας τοῦ Μύθου, ἀναμφιβόλως δὲ διὰ τοῦ θαυμασίου αὐτοῦ ἔργου ἔσσης περίφημον μνημεῖον τῆς συγχρόνου παρὰ Γερμανοῖς Τέχνης. Εἰς τὸν πρωτοτύπου ξυλογράφημα παρέχει σήμερον δι' εὐμεγέθους εἰκόνης ἡ Κλειώ. Εἰς τὸ φύλλωμα παρακτίου δάσους ἐμφανίζεται ἐν μέσῳ τῶν ποικίλων παραλλαγῶν τοῦ δύνοντος ἡλιακοῦ φωτὸς ἡ μορφὴ ἀγνῆς καὶ ωραίας

ΜΑΤΑΙΟΤΗΣ.

Εἰκὼν τῆς προηγουμένης Βικτωρίας.

*) Μαρκ. 10, 14. Πρβλ. καὶ Ματθ. 18, 3.